

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobkyně: **SETRA, spol. s r. o.**, se sídlem Zvonařka 16, Brno, zast. JUDr. Janem Svobodou, advokátem se sídlem Příkop 2a, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2010, č. j. 1896/560/10; 63234/ENV/10, sp. zn. OO/9/2010, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 4. 2012, č. j. 7 A 176/2010 - 79, o návrhu na přiznání odkladného účinku,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2010, č. j. 1896/560/10; 63234/ENV/10, sp. zn. OO/9/2010. Tímto rozhodnutím žalovaný změnil rozhodnutí České inspekce životního prostředí ze dne 23. 6. 2010 zn. ČIŽP/46/OOO/SR01/1008298.005/10/HJP, kterým byla stěžovatelce uložena pokuta 1) podle § 40 odst. 7 písm. a) zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“), ve výši 400 000 Kč za porušení povinnosti stanovené v § 11 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně ovzduší, konkrétně za provozování středního zdroje znečišťování ovzduší - kompostárny Vyskytná nad Jihlavou v rozporu s podmínkou č. 4 ochrany ovzduší stanovenou v povolení vydaném podle § 17 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně ovzduší, konkrétně v rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina vyhotoveném dne 6. 10. 2008 pod č. j. KUJI 71806/2008, OZP 1337/2008/Rů-2 (právní moc dne 28. 10. 2008), kdy společnost tuto kompostárnu neprovozovala v souladu se schváleným provozním řádem, a dále 2) podle § 40 odst. 14 zákona o ochraně ovzduší ve výši 100 000 Kč za porušení povinnosti stanovené v § 11 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně ovzduší spočívající v nevedení provozní evidence kompostárny Vyskytná nad Jihlavou v rozsahu stanoveném prováděcím právním předpisem.

Žalovaný změnil napadené rozhodnutí tak, že v prvním výroku rozhodnutí přistoupil ke zpřesnění identifikace skutku, kdy znění „v rozporu s podmínkami ochrany ovzduší, stanovenými v povolení Krajského úřadu kraje Vysočina k uvedení kompostárny do trvalého provozu“ změnil na znění „v rozporu s podmínkou č. 4 stanovenou v povolení vydaném podle § 17 odst. 1 písm. d) zákona, tj. v rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina č. j. KUJI 71806/2008, OZP 1337/2008/Rů-2 ze dne 6. 10. 2008, když předmětnou

kompostárnu neprovozovala v souladu se schváleným provozním řádem.“, a ve druhém výroku rozhodnutí snížil uloženou pokutu na 30 000 Kč a doplnil identifikaci zdroje tak, že znění „nevedení provozní evidence v rozsahu stanoveném prováděcím právním předpisem“ nahradil změním „nevedení provozní evidence kompostárny Vyskytná nad Jihlavou v rozsahu stanoveném prováděcím právním předpisem“. Ve zbytku napadené rozhodnutí dle § 90 odst. 5 správního řádu potvrdil.

V kasační stížnosti požádala stěžovatelka o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Tento návrh odůvodnila tím, že v daném případě nemůže přiznáním odkladného účinku vzniknout jiným osobám žádná újma, naopak výkon napadeného rozhodnutí by v porovnání s tím znamenal pro stěžovatelku nepoměrně větší újmu. Dále stěžovatelka poukázala na svoji stávající nepříznivou ekonomickou situaci s tím, že uhrazením pokuty dojde ke snížení disponibilních zdrojů pro výplatu mezd zaměstnanců a na úhradu povinných plateb státu. Uvádí, že každá finanční částka v řádech deseti tisíců může nepříznivě ovlivnit cash flow stěžovatelky, což může mít za následek nemožnost účastnit se výběrových řízení na veřejné zakázky, v nichž je obvyklým požadavkem složení kauce či jistoty, anebo jiných bankovních záruk. S ohledem na uvedené se stěžovatelka snaží odvracet hrozbu druhotné platební neschopnosti organizačně řídicími zásahy, avšak i přes tuto snahu byla nucena požádat o posun a rozložení plateb daně z přidané hodnoty a o výjimku z povinnosti zálohovat daň z příjmů právnických osob. K potvrzení těchto tvrzení doložila stěžovatelka Nejvyššímu správnímu soudu rozhodnutí o povolení rozložení úhrady daně na splátky vydané Finančním úřadem Brno I dne 20. 5. 2011 a dne 21. 6. 2011, rozhodnutí o povolení výjimky z povinnosti zálohovat daň z příjmů právnických osob vydané rovněž Finančním úřadem Brno I dne 19. 3. 2012 a výkaz zisku a ztrát ke dni 29. 2. 2012, z něhož plyne, že stěžovatelka vykazuje ztrátu ve výši 1 541 000 Kč. Dále stěžovatelka doložila Žádost o rozložení úhrady splatného nedoplatku na splátky adresovanou Celnímu úřadu Žďár nad Sázavou, která se však přímo nevztahuje k projednávané věci, ale jinému rozhodnutí žalovaného.

Stěžovatelce není znám žádný důležitý veřejný zájem, s nímž by bylo přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v rozporu, a to ani z pohledu požadavků na činnost státní správy.

Žalovaný ve vyjádření k návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvedl, že podle výpisu z obchodního rejstříku a dokumentů v něm dostupných je zřejmé, že stěžovatelka je na trhu dlouhodobě etablovaným subjektem se stabilními výkony i určitou tendencí růstu. Předmět podnikání stěžovatelky je široce založen, takže nelze předpokládat, že by úhrada pokut měla pro ni likvidační účinky. Nevylučuje přitom negativní vliv uložených pokut na hospodářství stěžovatelky, nicméně je názoru, že přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti by byl zmařen jejich výchovný účinek, neboť je mu známo, že se stěžovatelka opakovaně dopouští porušování svých povinností, od čehož ji neodrazují ani již dříve uložené pokuty. Proto s ohledem na důležitý veřejný zájem na ochraně ovzduší navrhuje, aby návrhu na přiznání odkladného účinku nebylo Nejvyšším správním soudem vyhověno.

Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užívají přiměřeně.

Dle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Od stěžovatele, který žádá o přiznání odkladného účinku, se především očekává dostatečně konkrétní a individualizované tvrzení o tom, že mu v důsledku napadeného rozhodnutí (jehož systace by bylo přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti dosaženo) vznikne nepoměrně větší újma, než jiným osobám, a vysvětlení, v čem spočívá tato újma a její rozsah. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Kromě výše uvedeného stěžovatele tíží též důkazní břemeno k v návrhu uplatněným tvrzením. Unesení tohoto důkazního břemena po stěžovateli vyžaduje, aby tvrzení, kterými odůvodňuje návrh na přiznání odkladného účinku, také řádně doložil.

V nyní projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že stěžovatelka ve svém návrhu uvedla konkrétní skutečnosti, které osvědčují možnost vzniku nepoměrně větší újmy a tato tvrzení soudu doložila (rozhodnutí správce daně o povolení splátek či výjimky z povolení zálohotvat daň). Mimo výše uvedené stěžovatelka ke svému návrhu připojila kopii výkazu zisku a ztrát ke dni 29. 2. 2012. Vzhledem k tomu, že stěžovatelce byly uloženy poměrně vysoké pokuty, představují stěžovatelkou uváděné skutečnosti dle názoru Nejvyššího správního soudu výrazný nepoměr mezi následkem (újmou), která by stěžovatelce nepřiznáním odkladného účinku vznikla, a případnou újmou, která by vznikla jiným osobám, pokud by k odložení účinků jinak závazného rozhodnutí nedošlo. Nepřiznání odkladného účinku by proto skutečně mohlo negativně ovlivnit jak ekonomickou situaci stěžovatelky, tak plnění jejích zákonných povinností. V této souvislosti Nejvyšší správní soud zároveň podotýká, že žádné negativní důsledky, které by mohly přiznáním odkladného účinku vzniknout třetím osobám, mu nebyly v době jeho rozhodování známy.

Nejvyšší správní soud následně posoudil žádost stěžovatelky o přiznání odkladného účinku také z hlediska zbývajících podmínek stanovených § 73 odst. 2 s. ř. s., přičemž neshledal rozpor ani s důležitým veřejným zájmem.

Po zhodnocení zjištěných skutečností tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou v daném případě naplněny, a proto rozhodl tak, jak je ve výroku uvedeno.

Závěrem zdejší soud připomíná, že přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nikterak nepředjímá své rozhodnutí o věci samé.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2012

JUDr. Radan Malík
předseda senátu